GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Estatut i socialisme: jugar al límit.

Opinió | 18/07/2010 | 05:59

A comptats mesos de les eleccions catalanes, a un dia per la gran manifestació, històrica, de rebuig i repulsa a la sentència.

El 28 de juny es va fer públic ell fallo de l'Estatut i el 10 de juliol la sentència de l'Estatut. Després de quatre anys. A comptats mesos de les eleccions catalanes, a un dia per la gran manifestació, històrica, de rebuig i repulsa a la sentència.

Existeix un Madrid polític molt pràctic que fa temps que juga amb una Catalunya política dèbil i desorientada, en la seva expressió governamental. Només d'aquí a un temps llarg podré ser més explícit en el que escriuré: el govern va estar darrera de la idea que la sentència sortís abans de les eleccions catalanes per remoure les aigües de la política catalana, per fer que cada partit s'hagués de posicionar ràpidament. Aquesta va ser una decisió presa molt directament en la tercera persona del plural del poder del govern central. Li agrada jugar al límit. Temeràriament. Per això hem arribat fins aquí.

D'aquesta decisió tectònica, n'han sortit dues ànimes del socialisme. La que ha rebutjat la sentència – el president Montilla del dia 28 de juny en la seva declaració institucional- i la que ha dit que la sentència estava bé i que calia anar endavant –la ministra Chacón i el president Zapatero, en aquest ordre cronològic i coordinat.

Montilla va tenir una primera sortida de repulsa pensant en com acabar dignament la legislatura i en alguna línea en els llibres d'història però pensant sobretot en com salvar el tripartit fins a l'últim dia, fins al novembre. Els altres socialistes – Zapatero: "Objetivo cumplido"- son els que han guanyat. I ara el socialisme català passa per la via estreta dissenyada des del socialisme de la seu del carrer Ferraz. Res de nou després de trenta anys. La ferida sagna tant que els estreteges del socialisme de Madrid han decidit prendre part en la partida, a la seva manera. Res de nou després de trenta anys.
El 30 de juny en la recepció del consolat dels Estats Units a Barcelona en motiu de la festa nacional del 4 de juliol, se'm va acostar un dels més entusiastes defensors i teòrics dels dos tripartits, avui còmodament instal·lat en un càrrec institucional de mandat llarg i em va dir: "Jordi, quin gran discurs del president. Això va en serio. D'aquí a pocs dies el PSC farà el pas i formarà grup parlamentari propi al Congrés".

L'hamburguesa era bona i el veure refrescant i això em va permetre evitar pixar-me de riure. Al president Montilla li han fet una mala passada els seus propis companys de partit. Els d'allí i ara els d'aquí que han abraçat l'estratègia del socialisme espanyol (declaració institucional molt lleugera per aplaudir un Zapatero que trobarà remei al que ell mateix ha precipitat).

Sí, Moncloa ha precipitat la sentència perquè no ha posat interès en renovar els magistrats del Tribunal Constitucional fora de mandat i perquè algun dia explicaré la intrahistòria d'aquesta jugada per remoure les aigües de la política catalana (hi ha uns capitans socialistes que volen ser PSOE "sense manies"). Aquest mateix president puja aquesta setmana a la tribuna del Congrés per dir amb el seu millor somriure: "Jo no tinc res a veure amb la sentència del Tribunal Constitucional". Un relativisme i un tactisme que ens arrossega al nihilisme polític...lluny, ben lluny d'aquesta manera de fer política. Se'l creuen? Jo no. Amb coneixement de causa.

Autor: Jordi_X
Jordi_X

https://gironanoticies.com/noticia/16184-estatut-i-socialisme-jugar-al-limit.htm